

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. Харманли, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ПЕТНАДЕСЕТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Д. ИВАНОВА-
ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря ГАЛИНА П. ИВАНОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ Д. ИВАНОВА-ГЕОРГИЕВА
Гражданско дело № 20225630100871 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „Йеттел България“ ЕАД с обективно кумулативно съединени искове предявени по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК за признаване за установено съществуването на вземания против А. Г. А. за следните суми: 1) на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на 69,57 лева, представляваща главница по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +359****; 2) на основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на 151,55 лева, представляваща неустойки по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +359****, а именно три месечни абонаментни такси в размер на 77,46 лева и разликата между цената на предоставеното устройство без абонамент и преференциалната такава в размер на 74,09 лева; 3) на основание чл. 345 от ТЗ вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на 167,63 лева, представляваща неизплатени вноски по договор за лизинг от 25.01.2019г.; 4) на основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на 17,59 лева, представляваща неустойки по договор за лизинг от 25.01.2019г.; 5) на основание чл. 345 от ТЗ вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на 393,61 лева, представляваща неизплатени вноски по договор за лизинг от 24.12.2019г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното плащане. За претендираните суми е издадена заповед № 149 от 18.03.2022г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 241 по описа за 2022г. на Районен съд – Харманли.

Ищецът твърди, че на 25.01.2019г. между него и ответникът било сключено допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +359**** за срок от 24 месеца с абонаментен план „Тотал 30,99 с допълнителни 6000MB“ със стандартен месечен абонамент в размер на 30,99 лв. Ответникът не изпълнил задълженията си по споразумението в общ размер 69,57 лв., представляващи неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 05.02.2020г. - 04.04.2020г. В резултат на неизпълнението и съгласно раздел IV, чл. 2 от споразумението, ищецът начислил неустойка в размер на 77,46 лв., която не надвишавала три месечни абонаментни такси и била начислена във фактура № 7305448441/05.06.2020г.

На същата дата - 25.01.2019г. и по повод горепосоченото споразумение с предпочетен номер +359****, мобилният оператор, като лизингодател, сключил с ответника - лизингополучател, договор за лизинг, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване устройство марка SAMSUNG Galaxy J6 Plus Dual Grey за обща лизингова цена в размер на 404,57 лева, дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски, всяка от които в размер на 17,59 лв. По договора за лизинг ответникът дължал заплащане на сума в общ размер на 185,22 лв., формирана от лизинговите вноски за отчетен период 05.02.2020г. - 04.06.2020г., а именно: 17,59 лв. - лизингова вноски в пълен размер за отчетен период 05.02.2020г. - 04.03.2020г., начислена във фактура № 7301342909/05.03.2020г.; 17,59 лв. - лизингова вноски в пълен размер за отчетен период 05.03.2020г. - 04.04.2020г., начислена във фактура № 7302809408/05.04.2020г.; 9,32 лв. - остатък от лизингова вноски след приспадане на предплатени суми, дължима за отчетен период 05.04.2020г.-04.05.2020г., начислена във фактура № 7304045686/05.05.2020г.; 140,72 лв. - сбор от 7 лизингови вноски, начислени накуп, поради неплащане на предходните такива, съгласно чл. 12 от Общите условия към Договора за лизинг и 1 лизингова вноски съгласно чл.1, ал. 3 от Договора за лизинг за отчетен период 05.05.2020г. - 04.06.2020г., начислени във фактура №7305448441/05.06.2020г.

В резултат на неизпълнението по горепосоченото споразумение за мобилни услуги с предпочетен номер +359****, ответникът дължал сума в размер на 74,09 лв., начислена във фактура № 7305448441/05.06.2020г., представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по договора за лизинг.

По отношение на посочените задължения за лизингови вноски била налице обща изискуемост поради изтичане срока на договора за лизинг. Към датата на подаване на исковата молба и въпреки неизплатената обща лизингова цена, предоставеното устройство не било върнато на ищеца.

Ищецът твърди, че на 24.12.2019г. и по повод договор за мобилни услуги с предпочетен номер +359899873025 от същата дата, мобилният оператор, като лизингодател, сключил с ответника - лизингополучател, договор за лизинг, с който лизингодателят предоставил за временно и възмездно ползване устройство марка ALCATEL 3X 2019 Black+Thomson 43 SmartTV за обща лизингова цена в размер на 689,77 лева, дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски, всяка от които в размер на 29,99 лв. По договора за лизинг ответникът дължал заплащане на сума в общ размер на 393,61 лв., представляваща остатък от начислени накуп лизингови вноски, поради неплащане на предходните такива за отчетен период 10.05.2020г. - 09.06.2020г., след приспадане на частично плащане и начислени във фактура №7305612877/10.06.2020г.

По отношение на посочените задължения за лизингови вноски била налице обща изискуемост, поради изтичане срока на договора за лизинг. Към датата на подаване на исковата молба и въпреки неизплатената обща лизингова цена, предоставеното устройство не било върнато на ищеца.

Ищецът претендира сума в размер на 393,61лв., поради извършено частично плащане в размер на 385,17лв., което погасявало изцяло задълженията за неустойка и за сума за устройство, както и частично погасявало задължението за лизингови вноски до претендирания размер от 393,61 лв.

С тези мотиви се претендира приемане за установено по отношение на ответницата съществуването на вземанията на ищеца към нея, за които е издадена заповед № 149 от 18.03.2022г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 241 по описа за 2022г. на Районен съд – Харманли.

Претендират се направените съдебни разноски в исковото и заповедното производство.

В съдебно заседание, ищецът не се представлява. Не се явява и упълномощеният

процесуален представител. Депозирана е молба, с която исковите претенции се поддържат и се моли за постановяване на решение, с което същите да бъдат уважени. Ведно с молбата е депозиран списък с разноси по чл. 80 от ГПК.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК е депозиран писмен отговор на искова молба от назначения на ответника особен представител. Предявените искове се считат за допустими, но за неоснователни. Оспорват се по основание и размер.

С тези мотиви моли за отхвърляне на предявените искове.

В съдебно заседание ответника не се явява, представлява се от назначения особен представител. В пледоарията си особеният представител счита, че исковите са доказани по основание и размер и счита, че следва да бъдат уважени.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК. Именно поради особения ред, по който се предявяват исковите, обуславящ исковото производство като продължение на развитото се заповедно такова, е необходимо исковата молба да е подадена в едномесечен срок от получаване на указанията по чл. 415, ал. 1 от ГПК. В настоящия случай исковите са предявени в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК. Съдът е разпоредил да се укаже на заявителя да предяви иск в едномесечен срок и да представи доказателства за това, като е посочил последиците от неизпълнение на задължението. Разпореждането на съда е изпратено на заявителя на 20.09.2022г., следователно последният ден от срока за подаване на възражение е бил 20.10.2022г. Настоящата искова молба е с вх. рег. № 7509 от 06.10.2022г., но същата е подадена по пощата на 04.10.2022г., видно от пощенското клеймо на пощенския плик. Същевременно препис от исковата молба е представен с нарочна молба с вх. рег. № 7510 от 06.10.2022г. по ч.гр.д. № 241 по описа за 2022г. на РС-Харманли.

Предметът на търсената с исковата молба защита следва да съвпада с претендираното със заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично вземане право. Налице е пълна идентичност /основание, размер, период/ между търсените със заповедта парични вземания и предявените такива с исковата молба. Едновременно с това ищец в настоящото производство е заявителят в заповедното. Ето защо може да се направи обоснован извод, че исковите са допустими.

За да бъдат те основателни, е необходимо при условията на пълно и главно доказване да бъде установено от ищеца наличието на следните материални предпоставки /юридически факти/ - валидното възникване на твърдените облигационни правоотношения, изпълнението на задълженията по сключените договори, приемането на изпълнението, изискуемостта и размера на претендираните вземания за главница, както и, че страните са уговорили валидна клауза за неустойка в случай на предсрочно прекратяване (разваляне) на договора поради неизпълнение, която в случая на потребителски договор следва да бъде индивидуално уговорена или да не накърнява значително правата на потребителя, прекратяване на договорите, изискуемостта и размера на неустойките.

По отношение на претендираните вземания за доставени далекосъобщителни услуги:

От представеното по делото допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран номер 359986314421 от 25.01.2019г. между страните е възникнало облигационно отношение, по силата на което ищецът се е задължил за срок от 24 месеца, тоест до 25.01.2019г. да предоставя мобилни услуги по избрания абонаментен план „Тотал 30.99 с допълнителни 6000MB“, а ответникът се е задължил да заплаща месечна абонаментна такса в размер на 30,99 лева.

Наличието на облигационни отношения между страните се установява и от подписаната от ответника декларация-съгласие от 25.01.2019г. и приложение – ценова листа

за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от дата 25.01.2019г.

Сключеният между страните договор за предоставяне на мобилни услуги има характерът на едностранна търговска сделка по смисъла на чл. 286, ал. 1 от ТЗ, тъй като е сключен от търговец и е свързан с упражняването от него занятие. Следователно приложими са разпоредбите на търговския закон. Съгласно чл. 298 от ТЗ търговецът може да установи отнапред общите условия за сключването от него сделки, като те стават задължителни за другата страна, когато тя писмено е заявила, че ги приема. В сключения между страните договор за мобилни услуги от 25.01.2019г. изрично е посочено, че общите условия за взаимоотношения с потребителите са неразделна част от него след приемането им, както и условията на ищеца за сключване на договори от разстояние, в случай че са приложими. Представена е декларация-съгласие от 25.01.2019г., подписана от ответника, съгласно която е получил подписан от ищеца екземпляр от общите условия на ищеца за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги и общите условия на ищеца за взаимоотношения с потребителите на фиксирани телефонни услуги, съглА. е с тях и се е задължил да ги спазва. Ответникът е декларира, че е получил и информацията по чл. 4, ал. 1 от ЗПП.

Следователно по делото се установява, че ищецът е поел задължението да предоставя на ответника електронни съобщителни услуги, при условията уговорени в договора, приложенията към него и общите условия, а ответникът се е задължил да заплаща дължими абонаментни такси и ползвани електронни съобщителни услуги, съобразно клаузите им.

Ищецът претендира вземания, отразени в процесните фактури, които включват незаплатени абонаментни такси и допълнителни мобилни услуги извън абонамента.

Съгласно приложимите към договора общи условия при месечен абонамент мобилният оператор осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуалният договор и включва разходите за поддръжка на мрежата, като същият се предплаща от потребителя ежемесечно в размери съобразно избора от потребителя абонаментен план.

Доколкото цената на абонамента е възнаграждение за самото право на достъп до мрежата на оператора, за доказването на това вземане в полза на доставчика е достатъчно позоваването на подписаните от потребителя договори за съответния абонаментен план, тъй като не е обвързано от потреблението на мобилните услуги, а от възможността да се ползват. Абонаментна такса се дължи без значение дали абонатът е потребил мобилните услуги, включени в избора от него план.

От приетите по делото писмени доказателства се установява и потребяването от ответника на мобилни услуги извън предплатения от него тарифен план.

При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответника е възникнало насрещното задължение да заплаща дължимите месечни абонаментни такси и допълнителни мобилни услуги в сроковете и размерите съобразно договорните клаузи.

Съгласно приложимите общи условия при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител – страна по договор бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Изрично е посочено в общите условия, че не издаването на фактура не освобождава потребителя от задълженията му за плащане на дължимите суми. Плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан в нея, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването.

Видно от приетия по делото договор датата на издаване на фактури по процесния договор е 5-то число на всеки месец. По делото са представени фактура № 7301342909 от 05.03.2020г. за периода от 05.02.2020г. до 05.03.2020г. със срок на плащане – 20.03.2020г. и фактура № 7302809408 от 05.04.2020г. за периода от 05.03.2020г. до 05.04.2020г. със срок на плащане – 20.04.2020г., в които са начислени дължимите суми по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 25.01.2019г., а именно – 30,98 лева и 38,59

лева.

Следователно към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично вземане процесните вземания са били ликвидни и изискуеми.

Ето защо следва да се приеме, че за ответника е възникнало задължението за заплащането на уговорените абонаментни такси и допълнителни мобилни услуги извън абонамента за процесния период.

По делото не се твърди и не са ангажирани никакви доказателства за извършване на заплащането на дължимите абонаментни такси и допълнителни мобилни услуги извън абонамента нито са направени възражения против дължимостта им. С оглед изложеното следва да се уважи изцяло предявения иск с правно основание чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 то ГПК вр. 229 от ЗЕС вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД като се признае по отношение на ищеца, че ответницата дължи сума в размер на 69,57 лева, представляваща незаплатени абонаментни такси и мобилни услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги с мобилен/фиксиращ номер 359986314421 от 25.01.2019г.

По отношение на претендираните неустойки:

В процесното допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиращи услуги с мобилен/фиксиращ номер 359986314421 от 25.01.2019г. страните са уговорили, че в случай на прекратяване на договора преди изтичане на срока му по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по договора или други документи, свързани с него, в това число и приложимите общи условия, потребителят дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване: (1) неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения срок, като сумата не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. (2) а в случай, че е предоставяна отстъпка от цената на месечния абонамент, потребителят дължи и възстановяване на част от стойността на ползваните отстъпки, съответстващи на оставащия срок на договора. (3) В случаите, в които на абоната е предоставено мобилно устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в договора или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл, потребителят дължи такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой и без абонамент) съгласно действащата към момента на сключване на договора ценова листа и заплатената от него при предоставянето му (в брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг), какъвто съответства на оставащия срок на договора.

Следователно претенцията за заплащане на неустойка е обусловена от доказването, че между страните е имало валидно възникнало облигационно отношение на основание твърдения договор, което ищецът да е развалил, поради което съобразно клаузите на договора да се дължи неустойка за разваляне – неправилно наименувана от ищеца неустойка за прекратяване, тъй като твърдяното неизпълнение на договора обуславя неговото разваляне, а не прекратяването му.

Съществуването на валидно облигационно отношение е безспорно установено по делото и мотивите за това съдът вече е изложил при преценка на основателността на другия иск.

Правото на страните да развалят един договор е регламентирано от разпоредбите на чл. 87 и чл. 88 от ЗЗД. При тълкуването им се установява, че развалянето на договора може да бъде осъществено с предоставянето на подходящ срок за изпълнение, след изтичането, на който договорът ще се счита за развален. Изключение от това правило е предвидено за определена категория правни сделки, при които предоставянето на подходящ срок е ненужно с оглед отпаднала нужда от изпълнение или невъзможността такава да се осъществи – арг. чл. 87, ал. 2 от ЗЗД – изпълнението е станало невъзможно изцяло или отчасти, то е станало безполезно или е трябвало да се изпълни непременно в уговореното време /фикс сделки/.

Нормата на чл 87 от ЗЗД е диспозитивна и предвид въведените в позитивното ни договорно право принципи за свобода на договоряне и автономия на волята страните са свободни да се отклоняват при създаване на облигационната връзка от законово правило на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД. Възможно е още при договарянето страните да предвидят последиците от неизпълнението на задълженията си и да уговорят разваляне на договора без даване на такъв нов подходящ срок за изпълнение. В правната теория договори с уговорка между страните за заличаване на облигационното правоотношение при неизпълнение на задълженията са били считани за сключени под прекратително условие. Клаузата, която води до отпадане на облигационната връзка между страните автоматично при неизпълнение се нарича комисорна.

Съгласно чл. 49 от приложимите общи условия мобилният оператор има право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място. На това право кореспондира задължението на потребителя, предвидено в чл. 71 от общите условия, съгласно което потребителят е длъжен да заплаща определените от мобилния оператор цени по начин и в сроковете за плащане посочени в т. 27 от общите условия.

Съдът вече посочи, че съобразно общите условия при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя и плащането на посочената във фактурата сума следва да се извършва в срока, указан в нея, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ.

По делото се установи, че ищецът е издавал фактури за процесните вземания, но ответницата не е извършила плащане нито в срока, указан във фактурите, нито в 18-дневен срок след издаването им.

Съгласно чл. 75 от общите условия мобилният оператор има право да прекрати едностранно договора с потребителя при условията на т. 19б и т. 19в от общите условия, а от своя страна т. 19б, б. "в" предвижда правото на мобилният оператор едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, в случай че потребителят не е платил дължими суми след изтичането на сроковете за плащане по индивидуалния договори съответно общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 20 от ЗЗД при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните, като отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други. Посочената разпоредба от общите условия представлява комисорна клауза, по силата на която страните са се съгласили, че за развалянето на договора е достатъчно обективното неизпълнение на задължението на абоната – да заплати дължимата абонаментна такса в 18-дневен срок от издаването на фактурата. При наличието на такава клауза неизпълнението автоматически прекратява действието на договора, а в настоящия случай занапред, тъй като договора за предоставяне на далекосъобщителни услуги е за периодично изпълнение на поетите парични задължения – арг. чл. 88, ал. 1, предл. 2 от ЗЗД. В този смисъл са решение № 131 от 13.11.2009, постановено по т.д. № 661 по описа за 2008г. на ВКС, II т. о. и решение № 1181 от 12.10.1999г. от 12.10.1999г., постановено по гр.д. № 511 по описа за 1999г. на ВКС.

Видно от представените по делото доказателства ответника е изпаднал в забава на 23.03.2020г. след изтичането на 18 дневния срок от издаването на фактура № 7301342909, в която са обективирани задълженията за абонаментни такси. От представения по делото договор се установява, че той е бил сключен за срок от 24 месеца - до 25.01.2021г., тоест абонаментът по договора за услуги е бил прекратен по вина на абоната преди изтичането на срока на ползване.

От изложеното следва, че са настъпили предпоставките за възникването на уговорената неустойка. Абонаментният план е в размер на 30,99 лева с ДДС или на 25.82 без ДДС. Следователно неустойката за абонамента е в размер на 77.46 лева (3x25,82 лева). За

тази сума е била издадена фактура № 7305448441 от 05.06.2020г.

Макар да липсват възражения досежно действителността на уговорената между страните неустоечна клауза, съдът е задължен да направи проверка дали същата е неравноправна – арг. чл. 7, ал. 3 от ГПК. Уговореният размер на неустойката, преценен с оглед прекратяването по вина на потребителя на договора около година преди изтичане на крайния му срок, не противоречи на добрите нрави и на присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и гаранционна функция, поради което същата се оценява от съда като равноправна и действителна. В този смисъл е и практиката на въззивната на настоящата инстанция – определение № 1197 от 17.07.2020г., постановено в.ч.гр.д. № 633 по описа за 2020г. на ОС-Хасково.

Освен неустойка в размер на трикратната стойност на станадартния тарифен план се предвижда и заплащането на стойността на отстъпките от стандартната цена на крайното устройство – единичната цена на съответното устройство в брой без абонаментен план, съгласно действащия ценоразпис на оператора към датата на подписване на приложението.

За да възникне вземането за стойността на отстъпките от пазарната цена на крайното устройство, трябва да бъде установено, че такива са били направени. Видно от допълнително споразумение към договор за мобилни/фиксиран услуги с мобилен/фиксиран номер 359986314421 от 25.01.2019г. на ответника е предоставено устройство, чиято цена в брой без абонамент план е била 659,90 лева, а отстъпката от стандартната цена е била 237,74 лева.

Неустойката е пропорционална на оставащия срок на договора. Договорът е бил със срок от 24 месеца, тоест до 25.01.2021г. Същият е бил развален преди изтичане на срока му. Ето защо следва да бъде уважена и претенцията за неустойка в размер на 74.09 лева.

Доколкото основен принцип в гражданския процес е диспозитивното начало, а ищецът е претендирал неустойка в размер на 151,55 лева, представляваща сбор от 77,46 лева и 74,09 лева, в такъв размер следва да бъде уважена.

По изложените съображения съдът намира и искът по чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за основателен.

По отношение на претендираните вноски по договор за лизинг от 25.01.2019г.:

По делото е представен договор за лизинг от 25.01.2019г., по силата на който ищецът е предоставил правото на ползване върху крайно устройство “SAMSUNG Galaxy J6 Plus Dual Grey”, а ответникът се е задължил да заплати обща лизингова цена в размер на 404,57 лева с ДДС. Следователно между страните е възникнало облигационно правоотношение с посоченото от ищеца в исковата молба съдържание.

За да възникне вземането за заплащане на лизинговата цена, е необходимо ищецът да е изпълнил задължението си за предаване на владението на лизинговата вещ. Видно от чл. 4 от договора за лизинг същият има значение на приемно-предавателен протокол, удостоверяващ изпълнението на задължението на ищеца. Съгласно посочената разпоредба от договора с подписването му ответникът е декларирал, че му е предадено устройството във вид, годен за употреба, функциониращ изправно и съответстващ напълно на договорените технически характеристики и е комплектован с гаранционна карта. Следователно предаването на владението следва да се приеме за доказано, съответно и за осъществено. След като ищецът е изправна страна по договора за продажба на изплащане в него ползва е възникнало вземането за лизинговата цена.

Съобразно условията на договора за лизинг цената се заплаща на месечни лизингови вноски, предвидени в погасителен план част от договора за лизинг. В настоящия случай заплащането на лизинговата цена е трябвало да се извършва на 23 месечни вноски всяка в размер на 17,59 лева с ДДС. Месечните лизингови вноски следвало да се изплащат в сроковете, условията и начина за плащане предвидени в договора за предоставяне на мобилни услуги и общите условия към него.

Безспорно е, че ответникът не е изпълнявал надлежно задълженията си по договора за лизинг, като за периода 05.02.2020г. – 04.05.2020г. има неплатени вноски в общ размер от 44,50 лева, за които са издадени фактура № 7301342909 от 05.03.2020г. с падеж 20.03.2020г., фактура № 7302809408 от 05.04.2020г. с падеж 20.04.2020г. и фактура № 7304045686 от 05.05.2020г. с падеж 20.05.2020г. По делото нито се твърди, нито са ангажирани доказателства относно изпълнението на тези изискуеми задължения на ответника.

Поради неизпълнението на задължението за заплащане на определените вноски ищецът твърди настъпването на предсрочна изискуемост и на останалите, поради което е издал фактура № 7305448441 от 05.06.2020г. на стойност 123,13 лева (7x44,50 лева).

Съгласно чл. 12, ал. 1 от общите условия приложими към договора за лизинг при неизпълнение на задължение от страна на лизингополучателя лизингодателят може да обяви месечните вноски за предсрочно изискуеми. Съгласно ал. 2 на същата разпоредбата месечните вноски стават предсрочно изискуеми и в случай на прекратяване на договора за предоставяне на мобилни услуги, както и в случай на забава в плащане на дължими съгласно тези договори плащания.

По делото се установява неизпълнение на задълженията за заплащане на 2 последователни месечни вноски по договора за лизинг, както и неизпълнение на задължения по договора за мобилни услуги, поради което в правната сфера на ищеца е възникнало правото едностранно да промени клаузите на сключения между страните договор, касаещи изискуемостта на вземанията по него. Съгласно мотивната част на т. 18 от тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г., постановено по тълк. д. № 4 по описа за 2013г. на ВКС, ОСГТК предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което обаче настъпва с волеизявление само на една от страните при наличието на неплащане и упражняване на потестативното право на кредитора да обяви непогА.ия остатък за предсрочно изискуем. Действието на едностранното изменение на договора настъпва едва след достигането на волеизявлението на кредитора до длъжника.

В настоящия случай такова волеизявление е извършено чрез конклюдентни действия, а именно издаването на фактура за непогА.ия остатък от продажната цена. В нея съобразно уговореното между страните е определен краен срок за плащане – 20.06.2020г. Ето защо следва да се приеме, че ищецът законосъобразно, при наличие на предвидените в сключения между страните договор предпоставки и при спазване на уговорената процедура е обявил предсрочна изискуемост на вземанията си. Същевременно ответникът не твърди заплащането им.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че дори да не беше надлежно обявена предсрочната изискуемост на вземанията, към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично вземане всяка една от вноските е била падежира.

Ето защо искът за признаване за установено дължимостта на вземанията по договора за лизинг от 25.01.2019г. за доказан по основание и размер и като такъв следва да бъде уважен.

По отношение на претендираната неустойка по договор за лизинг от 25.01.2019г.:

Съгласно чл. 1, ал. 3 от договора за лизинг страните са уговорили, че ако в едномесечен срок след изтичане на срока на договора лизингополучателят не върне лизинговата вещ дължи неустойка в размер на 17,59 лева. Неустойка не се дължи и в случай, че лизингополучателят заяви, че иска да закупи лизинговата вещ.

Видно от условията на договора същият е бил със срок до 25.12.2020г. Следователно до 25.01.2021г. ответникът е следвало да върне лизинговата вещ или да заяви, че иска да придобие правото на собственост над нея.

По делото не се твърди и не се представят доказателства за изпълнение на задължението на лизингополучателят да върне лизинговата вещ, поради което в негова

тежест е възникнало задължението за заплащане на неустойка в размер на 17,59 лева.

Водим от горното съдът намира искът с правно основание чл. 422 вр. чл. 415 от ГПК вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за основателен.

По отношение на претендираните вноски по договор за лизинг от 24.12.2019г.:

По делото е представен договор за лизинг от 24.12.2019г., по силата на който ищецът е предоставил правото на ползване върху крайно устройство "ALCATEL 3X 2019 Black 43 Smart TV", а ответникът се е задължил да заплати обща лизингова цена в размер на 689,77 лева с ДДС. Следователно между страните е възникнало облигационно правоотношение с посоченото от ищеца в исковата молба съдържание.

За да възникне вземането за заплащане на лизинговата цена, е необходимо ищецът да е изпълнил задължението си за предаване на владението на лизинговата вещ. Видно от чл. 4 от договора за лизинг същият има значение на приемно-предавателен протокол, удостоверяващ изпълнението на задължението на ищеца. Съгласно посочената разпоредба от договора с подписването му ответникът е декларирал, че му е предадено устройството във вид, годен за употреба, функциониращ изправно и съответстващ напълно на договорените технически характеристики и е комплектован с гаранционна карта. Следователно предаването на владението следва да се приеме за доказано, съответно и за осъществено. След като ищецът е изправна страна по договора за продажба на изплащане в него ползва е възникнало вземането за лизинговата цена.

Съобразно условията на договора за лизинг цената се заплаща на месечни лизингови вноски, предвидени в погасителен план част от договора за лизинг. В настоящия случай заплащането на лизинговата цена е трябвало да се извършва на 23 месечни вноски всяка в размер на 29,99 лева с ДДС. Месечните лизингови вноски следвало да се изплащат в сроковете, условията и начина за плащане предвидени в договора за предоставяне на мобилни услуги и общите условия към него.

Към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично вземане всяка една от вноските е била падежирава. По делото нито се твърди, нито са ангажирани доказателства относно изпълнението на тези изискуеми задължения на ответника. Същевременно ищецът признава, че ответникът е заплатил част от дължимите суми и е останала сума в размер на 393,61 лева.

Ето защо искът за признаване за установено дължимостта на вземанията по договора за лизинг от 29.12.2019г. за доказан по основание и размер и като такъв следва да бъде уважен.

По разноските:

Съгласно т. 12 на тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6 по описа за 2012г. на ВКС, ОСГТК съдът, който разглежда специалните установителни икове, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните суми. Ето защо следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по ч. гр. д. № 241 по описа за 2022г. на РС – Харманли. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и възлизат на 25,00 лева за платена държавна такса и 360,00 лева за адвокатско възнаграждение.

При този изход на спора ищеца има право на разноски. Ищецът е доказал направени разноски в размер на 225,00 лева за заплатена държавна такса, 400 лева за депозит за особен

представител и 480 лева за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, **** против А. Г. А., ЕГН *****, с постоянен адрес община Стара Загора, село Памуклии искиове, че ответникът дължи на ищеца на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на **69,57 лева**, представляваща главница по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +359****, на основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на **151,55 лева**, представляваща неустойки по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +359****, а именно три месечни абонаментни такси в размер на 77,46 лева и разликата между цената на предоставеното устройство без абонамент и преференциалната такава в размер на 74,09 лева, на основание чл. 345 от ТЗ вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на **167,63 лева**, представляваща неизплатени вноски по договор за лизинг от 25.01.2019г., на основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на **17,59 лева**, представляваща неустойки по договор за лизинг от 25.01.2019г. и на основание чл. 345 от ТЗ вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на **393,61 лева**, представляваща неизплатени вноски по договор за лизинг от 24.12.2019г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 241 по описа за 2022г. на РС – Харманли - 01.02.2022г. до окончателното им изплащане, които вземания са предмет на заповед за изпълнение № 149 от 18.03.2022г. по ч.гр.д. № 241 по описа за 2022г. на РС-Харманли.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК А. Г. А., ЕГН *****, с постоянен адрес община Стара Загора, село Памуклии да заплати на „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, **** сума в общ размер на 1490,00 лева, от която сума в размер на 1105,00 лева, представляваща направени разноски по настоящото дело и сума в размер на 385,00 лева, представляваща направени разноски по ч. гр. д. № 241 по описа за 2022г. на РС – Харманли, за която е издадена заповед за изпълнение № 149 от 18.03.2022г. по ч.гр.д. № 241 по описа за 2022г. на РС-Харманли.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис на страните пред Окръжен съд – Хасково.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____